

“LEREN ONDERSCHIEDEN WAAR HET OP AANKOMT”

Bert Rosseels sj

Een jezuïet-pastoor is zoïets als een vreemde eend in de bijt, als een vreemde in de kring van bekenden. Een parochie bedienen behoort namelijk niet direct tot het apostolaat van de Vlaamse jezuïeten. In tegenstelling tot priesters van het bisdom wordt een jezuïet daar niet toe opgeleid; als pastoor komt hij dus in een voor hem minder bekende wereld, die van een bisdom, die van het ‘instituut’ Kerk.

Een parochie is een structuur die deel uitmaakt van grotere structuren, zo leert de eerste ervaring. We leven pastoraal gezien in een overgangstijd: van kleine structuur naar grotere, van parochie naar federatie/dekenaat. Het onderhoud van een structuur, klein of groot, kost veel tijd en energie. Dit gaat helaas dikwijls ten koste van datgene waar mensen echt nood aan hebben. Het ‘leren onderscheiden waar het op aankomt’ wordt dan de grote uitdaging. Structuren zijn echter noodzakelijk om een gemeenschap te ‘kaderen’. Liturgie en initiatiesacramenten kunnen alleen maar beleefd worden in een geloofsgemeenschap, de parochie, die mensen met elkaar verbindt. Waar vroeger de parochie een ‘territoriale’ evidentie was, kiezen mensen nu dikwijls zelf om te behoren tot een bepaalde geloofsgemeenschap, de ‘keuze’parochie.

Als jezuïet-pastoor van de parochie Pinksterkerk in Turnhout, die haar wortels heeft in de gemeenschap van het Sint-Jozefcollege, wil ik in mijn parochiewerk twee elementen extra aandacht geven: de kwaliteit van de liturgische vieringen en de zorg voor elke mens persoonlijk.

Een goede liturgische viering moet alle mensen, oud én jong, gelovig én zoekend, kunnen raken door haar eenvoud en duidelijkheid, door een grote authenticiteit bij wat je zegt, bij

de rituelen die je doet. Daarom wil ik blijven zoeken naar telkens nieuwe woorden en/of symbolen om de boodschap van de Schrift zo te verduidelijken dat mensen, hic en nunc, ze kunnen verstaan, er kunnen door geïnspireerd worden. Dit alles met respect voor de oeroude tekst en traditie van de Kerk; want al te vaak verglijdt men tegenwoordig in een simplistische verkleutering van de liturgie of knutselt men een liturgie in mekaar met eigen teksten of vereenvoudigde teksten om het zagezegd voor iedereen verstaanbaar te houden. Een dergelijke liturgie is uiteraard niet alleen het werk van de voorganger. Hij is de coördinator, inspirator van mensen die door jaren ervaring of door een specifieke opleiding met kennis van zaken kunnen spreken. Als pastoor ben ik dan ook omringd door een ganse schare van medewerkers, elk met hun specifieke kwaliteiten en inbreng, die ertoe bijdragen dat alle mensen, van alle niveaus van ontwikkeling, zich goed voelen in de diverse vieringen.

Daarnaast heb ik ook een 'verborgen' parochie, mensen met wie je, gewild of ongewild, op alle mogelijk plaatsen en momenten van het leven in contact komt. Mensen die je leert kennen bij een gesprek op de hoek van de straat, naar aanleiding van een doopsel van hun kind, een huwelijk, een begrafenis enz. Mensen die niet direct willen aansluiten bij een gemeenschap, daar zelfs voor huiveren, maar nood hebben aan een persoonlijk gesprek, aan aandacht voor hun zoekend in de wereld staan, kortom, aan een priester.

Ik ben er mij sterk van bewust dat ook mijn parochie zich zal moeten inschakelen in een groter geheel. Oog hebben voor diversiteit en zoeken naar samenwerkingsverbanden met andere geloofsgemeenschappen, verscheiden in éénheid, is mijn verantwoordelijkheid. Als jezuïet-pastoor is slechts één ding belangrijk: dat mijn woorden doorleefd zijn, dat ik 'gist in het deeg' probeer te zijn, zodat **mensen door Christus geraakt mogen worden.**

Wil je nader kennis maken met de parochie, surf dan naar www.parochie-pinksterkerk.be.